

Değerli arkadaşlar

Güneş'in ateşten barikatının ateş ruhlu komutanı M. Halit Oral yoldaşın yüce eyleminin kavurucu sıcaklığı, üstün morali ve üstün coşkusuyla sizleri selamlıyoruz. Halit yoldaştan Ali Aydın, Bülent Bayram, Selamet Menteş, Aynur Artan, Mehmet Gül ve Mirza Sevimli yoldaşlara uzanan Ulusal Kahramanlık Haftası'nın kahramanları 24'lerin ateşten barikatının yüce ruhu önünde saygıyla eğiliyoruz. Halit yoldaşın Güneş'e yürüyen ateş topu bedeninin tanıkları olarak O'nun görkemli aydınlığında kamaşan gözlerinizin algılayabildiği kadarıyla yüce iradesini, sarsılmaz bağlılığını, inancını, moralini ve ateşten kişiliğine uzanan büyük arayış militanlığını sizlerle paylaşmayı bir görev biliyoruz

M. Halit Oral yoldaş, 1971 yılında Mardin'in Ömerli ilçesinde dünyaya gelir. Feodal ağırlıklı, yoksul ve yurtsever bir ailede büyür. '78'de ailesinin Çukurova'ya yerleşmesinden sonra doğduğu, kendini tanıdığı ülkesinin topraklarının, dağlarının özlemiyle yaşar. Ailesinin ilk yerleştiği İskenderun'da sömürgeci okullarda okula başlar. Ama ilkokul birinci sınıfta okula alışamaması ve ekonomik sıkıntılar nedeniyle okulu terk ederek, aile ekonomisine katkı sunmak amacıyla çeşitli meslek dallarında çalışmaya başlar. Ancak hiçbir meslek dalında uzun süre kalmaz. Parti Önderliğimize (Güneşimize) bıraktığı mektubunda bunların hiçbirisinin kendisini tatmin etmediğini ifade ederek, devamla, "Ailemin uzun zamandan beri partiyi tanımasına, özellikle bu yönlü benim üzerimde etkileri olmasına karşın; ufak yaşlarda ülkeden ayrılmam, metropol yaşam ve kültürünün ağır etkileri altında kalmam sebebiyle çarpık bir bilinç edindim; metropol yaşam ve kültürünün ağır etkilerini bu yaşlarda edindim. Ve kişiliğim de buna göre şekillendi. Maddi sıkıntılar ve çarpık kültürün etkisiyle giderek ne yapacağını bilmeyen, yaşamı sadece toplumda belli bir itibar elde etme, yükselme ve güç sahibi olma olarak görüyordum. Bu temelde arayışlarım oluyordu. Asimile edilen kişiliğim halk, ülke gerçekliğine daha da yabancılaşıp düşmanın aslında öngördüğü ve topluma sunduğu düzen yaşamına denk bir pratik içerisine girdim. Çarpık sosyal çevrenin etkisiyle ucube gençliğe özen duymaya başladım. Ulus, halk, ülke sevgisi yerine aile korumacılığını, genel yerine bireysel çıkarları esas aldım ve yaşamımı bunun üzerine düzenlemeye başladım. Düzen içerisinde çalıştığım çeşitli mesleklerden hemen sıkılıyordum" diye yazıyor.

Halit yoldaş, büyük bir arayışın militanıdır. Arayışına ilkin düzen sınırları dahilinde başlar. Kendini hiçbir kalıbın dar sınırlarına hapsedmez. Yurtsever olan ailesi Türk ordusunun baskılarına maruz kaldığı için İskenderun'a göç etmek zorunda kalırlar. Ama bu göç O'nun arayışlarına cevap olmaz. Tüm Kürdistan ve Türkiye'de şehir şehir dolaşır. Gitmediği görmediği yer, yapmadığı iş kalmaz. Ama düzen sınırları dahilinde hiçbir şey O'nu doyuracak güçte değildir. Hiçbir maddi varlık, hiçbir basit haz O'nu tatmin edemez. Çünkü O, bir arayış militanıdır. O, ölümsüzlüğün arayışçısıdır. O, hep özünü arar. Ölüm ve ölümcül olan O'na ait değildir. O, hep gerçek yaşamı, özgürlüğü ve sevgiyi arar.

Halit yoldaş, arayış sürecini, Güneşimize bıraktığı mektubunda şöyle ifade ediyor: "...Gerek maddi, gerekse de kaba güç anlamında istediklerimi elde ettim. '92'nin sonlarında içinde bulunduğum böyle bir çevreden sıkılıyordum. Kendimce her şeye ulaştığımı sandığım halde, halen içimde büyük bir boşluk vardı. Kendimi daha fazla yalnız hissediyordum. Yine aile ve akraba çevremizin yurtsever oluşu, benim de topluma aykırı işlerle uğraşmam sebebiyle belirli bir süre ailem tarafından dışlanmaya başladım. Çünkü gerek uğraştığım işler, gerekse davranışlarım ailemle, aile çevremle taban tabana bir zıtlık arz ediyordu. Bunun sonucu olarak bende ki kişilik ve kimlik arayışları çarpık ve kendine yabancılaşma biçiminde geliyordu. 1992'lerden sonra gerek mücadelenin büyüyüp gelişmesi, yine şehir ve metropollerde kitlesel eylemlerin, serhildanların gelişmesi, partiye karşı duyduğum ilgiyi daha da artırıyordu. Bu dönemde partiyi tanımaya başladım. Ancak uzun zamandır içinde olduğum düzen yaşamından kopamıyordum. Net olarak bir kopuşu sağlayamıyordum. Bu konuda ikircikli ve kararsızdım. Bunun karşısında sahte, yalan, insanı kandıran, kendine yabancılaştıran bir yaşam olduğunu görmeye ve bu yaşamdan tiksinemeye başladım. Ve yeni arayışlara yöneldim.

(...) Arkadaşlarla konuşmamdan sonra geçmiş yaşamımın sahteliğini gördüm. Ne kadar yoz, insanı bitiren bir yaşam içinde olduğumu görebiliyordum. Arkadaşlarla tartıştıktan sonra, özellikle bir bayan arkadaşla konuştuktan sonra artık eski yaşamımı bırakmaya karar verdim. Ve kararımı partiden yana kıldım."

Yaşadığı karanlık dünya bütün sahteliğiyle gözüne görünen Halit yoldaş, özellikle de bir bayan yoldaşından etkilenip kahramanlık yolculuğuna koyuluyor. Bu, Sema yoldaşın açtığı yoldan yürüyerek, GÜNEŞ'e uzanan ateş yolculuğunda Zilanlaşan kadının komutasında yürüyen Fikri yoldaşın ruhuyla buluşma yolculuğudur! Bu, GÜNEŞ'in aşkıyla bedenlerini ateşleştiren Zekiye, Rahşan, Ronahi ve Berivan'la buluşup onlarla omuz omuza kavgaya atılmanın başlangıcıdır!

Bu ateş yolculuğunda '92 yılında ilkin cephe faaliyetleri kapsamında çalışmalar içerisine katılır Halit yoldaş. Bu faaliyetlerde başarı esastır O'nun için. Yenilgi asla olmamalıdır. O'na göre başarılamayacak hiçbir şey yoktur. İstendikten sonra her şey başarılabilir. O, başarısızlığa hep büyük öfke duyar. Ve herkesin başarılabilir gözünü baktığı her şeyi başarıp sonuca bağlamak O'nda temel bir özelliktir. Bunun için yanında bulunan herkes kendini güvende hissederek.

O, tüm yoldaşları için bir güven kaynağıdır. Halit yoldaşla aynı faaliyetlerde bulunanlar, O'nda her zaman yoldaşa derin bir sadakatin olduğunu ve bunu her zaman her şeyin önüne koyduğunu ifade eder. Kopuşun ve başlangıcın güçlü yapılmasına olan inancı, O'nu partiye daha fazla bağlar.

Asıl arayış daha yeni başlamıştır. O'nun için yaşam yeni başlamıştır. Eski olan her şey ölmüştür ve yürekte de öldürülmüştür. 1994 Mayıs'ında Önderlik ile buluşmak, O'nun kutsal eğitimini görüp, GÜNEŞ ışınlarını ruhuna ve bilincine yedirmek üzere yola koyulur. Ancak alanda esir düşmeler ve çözümler sonucu, tam gideceği 4 Mayıs günü yakalanır. Bu yüzden bu gün için "O gün lanetlidir" demektir. Önderlik'le, yani GÜNEŞ'i, aşkı, özgürlüğü ile buluşacaktı. Yüceliğin, kutsallığın doğrudan tanığı olacak, "dünyayı fethetmek" üzere eğitim görecekti. Bunun için o günü, sohbetlerinde de sık sık lanetliyordu Halit yoldaş. Zira dünyayı fethetme imkanından yoksun kalmıştı o gün. Kısa bir süre kaldığı Mersin zindanının ardından Konya zindanına gönderilen Halit yoldaş, oligarşinin mahkemelerinde "ceza" aldıktan sonra Ermenek Cezaevi'ne sürgün edilir.

Yoğun pratik faaliyet, talihsizlikler ve olanaksızlıklar nedeniyle kendi arzusunca yeterli bir eğitim görmese de, Önderlik eğitiminin bilincinde olarak vasiyetinde belirttiği yetmezliklerle, yanlışlıklarla, parti dışı kişilik, anlayış ve eğilimlerle, hem de oligarşinin kendisiyle doğrudan dış bir mücadele içinde bulunur. Hiçbir hata ve eksiklikle uzlaşmadığı gibi, hep üzerine gider. Ve onlara karşı hep bir savaş içinde olur. Çünkü Halit yoldaş, duyduğunu, gördüğünü yürekten, bütün samimiyetiyle öğrenmiş, Önderlik çözümlerleriyle Önderliği hep yanında görmüş, Önderlik ruhuyla, bilinciyle, yani çözümlerleriyle beslenmiştir. Ve O, sadece ve sadece Önderliği ve şehitleri esas almıştır. O, Önderliğin savaşçısı, GÜNEŞ'in askeridir. O'nun için hiçbir sınır oluşturulamazdı. O, hiçbir kalıba hapsedilemezdi. Hele ateş yolculuğundan asla saptırılamazdı.

Kaldığı zindanlarda Önderliğin Sema yoldaş için belirttiği, "O'na, bu kadar dayandı' demeyeceğim, O savaştı" tespitindeki gibi hep GÜNEŞ'e ilerleyen ve yükselen çizgide seyretti.

Ateş yolculuğunun zirveleşen süreci her an daha da kısalıyordu. Her an daha da yakınlaşıyordu GÜNEŞ'e. Zaman azaldıkça O, artık bir şahadet, bir eylem kişiliği ve artık GÜNEŞ'ten bir parçaydı. Bütün çirkinliklerin yok edici gücü olan ateşe kesilmişti tüm hücreleri. Ateş sıcaklığı, sevgiydi, aşkı, özgürlüktü ve O'nun ruhunda tüm çirkinlikleri ve tüm "zaafları" yakıp kül etmişti. O, artık "Kendini aşan insan"dı. Sırta ateşlenmişti. Soluk soluğa, dışı dışı bir özgürlük maratonunda O, artık tepeden tırnağa ateşti.

Yani GÜNEŞ'ine ermişti. Artık onun bir temsilcisiydi.

Yani GÜNEŞ'ten bir parça; GÜNEŞ'in militanı...

Artık komutandı Halit yoldaş. Tarihten, andan emir bekliyordu. Gerekeni, gereken yerde, gereken zamanda ve gereken biçimde eksiksiz yapacak komutan kişiliği. Halkın özgürlüğü, Önderlik yürüyüşü neyi gerektiriyorsa öyle yaşayacaktı. Bedeni, artık şahadet kişiliğine ulaşarak ölümsüzleşen ruhunun emrindeydi.

GÜNEŞ'imize, yani yaşamın kaynağına sömürgeci-emperyalist hunharlıkla saldırılar gündeme geldiğinde, yerinde duramaz olmuştu Halit yoldaş. Eylemden iki gün önce TC'nin Önderliğe yönelik komposunu değerlendirmek için yapılan toplantıda genelde "Bu, Suriye'ye değil, Önderliğe bir saldırıdır, ama Önderlik boşa çıkarır" vb. şeklinde belirtilen görüşlerden daha farklı, daha derin düşünüyordu O. Evet, Önderliğe bir saldırıydı bu. Ama böyle deyip geçilemezdi. Bu derin olmayan bir yaklaşımdı. "Önderlik boşa çıkarır" deyip kayıtsız kalınmazdı. Böyle sessiz durulmamalı, bir şeyler yapılmalıydı. Halit yoldaş, planın kapsamlı olduğunu, çok şeyi hedeflediğini ve çok tehlikeli devam ettirildiğini görüyordu. Türk devletinin ateşkese cevap verecek güçte ve durumda olmadığı, ama kriz, TC içinde baş gösteren "kaset savaşı'nı örtmeye, gündemi saptırmaya yönelik bir girişim değil midir" biçimindeki bir soruya, "Hayır, bu doğrudan Önderliği hedefleyen bir plandır" diye cevap vererek planın içinde Barzani ve Talabani'nin de bulunduğunu, Barzani'nin ABD'ye gitmeden önce Ankara'ya gelmesinin, her ikisinin ABD'de buluşmalarının bunun göstergesi olduğunu vurgulayarak, planın kapsamını anlatmaya çalışıyordu.

Yine toplantıda "Önderliğimize çok kapsamlı bir saldırı var, bir şeyler yapılmalı, ben çok yoğunlaşıyorum, mutlaka bir şeyler yapılmalı, ama ne?" sorusuna cevap arıyordu. Son dönem bütün yoğunlaşması bunun üzerine idi. Her toplantı ve sohbetinde de özellikle bunu dile getiriyor, bir şeyler yapılması gerektiğini özellikle vurguluyordu. Tehlike büyüktü, zaman daralıyordu. Yoğunlaşma üst boyutlara tırmanmıştı.

Tarih 8 Ekim'di ve kutsal geceye sadece saatler kalmıştı. O gece sadece Kürt halkı için değil, bütün insanlık için ebedileşen bir karanlık haline getirilmek isteniyordu. Halit yoldaş bunu seziyordu. Giderek kafasında Önderliğe yönelik gerçekleştirilen bu saldırıya nasıl cevap vereceğini bulmuştu. Bunun rahatlığını taşıdığı her halinden belli oluyordu; ama kararını hiç kimseye hissettirmeden, gizli mesajlarla yoldaşlarıyla paylaşmak istiyordu. İçindeki tartışmaya yoldaşlarını da dahil etmeliydi. Bunun için iyi bir fırsat doğmuştu. O gün Serxwebun'da okunan 14 Temmuz eylemiyle ilgili değerlendirmede bir filozofun "Doğru zamanda yaşamasını bilen, doğru zamanda ölmesini de bilendir" ve yine "Küçük insanda ruh bedenden önce ölür, büyük insanda beden ruhtan önce paramparça olur" belirlemesini, daha iyi anlaşılabilmesi için, "Bunu nasıl anlamalıyız?" diye tartışmaya sunuyordu.

GÜNEŞ'in ateşten savaşçısının ruhu dayanamıyordu yaşananlara. Ve sonuçta kararını vermişti: Ateşten bir barikat kuracaktı GÜNEŞ'inin etrafında.

En derini, en uzağı, en önce görmek, en büyük cesaretin ürünüydü. Bunu da ancak kendini büyük adayanlar yapabiliirdi. Saldırının çirkinliğini cesur olanlar hissedebilir, sadece cesur olanlar karşı durabiliirdi. GÜNEŞ karartılmak isteniyordu. GÜNEŞ'in sıcaklığı, aydınlığının da ötesinde yaşam karartılmak isteniyordu. Saldırı da sadece özgürlüğün, sevginin sıcaklığına ve aydınlığına değildi. Direkt yaşamın kendisineydi. Doğrudan insanlık hedefleniyordu.

Buna sessiz kalmak ihanetti. Buna sessiz kalmak, ölümü kabullenmek, yaşamdan vazgeçmekti. Halit yoldaştaki büyük cesaret ve tarih karşısındaki büyük sorumluluk yoğunlaşmaya, bu büyük söze ve büyük söz, büyük eyleme götürmüştü. Söz büyüktü, eylem de büyük olacaktı. Her büyük eylemin gerisinde bir büyük söz vardı ve Halit yoldaş büyük sözüyle Önderliği "GÜNEŞ" olarak tespit etmiş ve bu güçlü tespitle, büyük eylemi yaratmıştı.

GÜNEŞ, silahlarla, ordularla, taş duvarlarla veya kalelerle korunamazdı. GÜNEŞ'i korumanın, O'na kalkan olmanın tek yolu vardı; Önderlik yolunda büyük bilinç, cesaret, emek, irade ve inancı sembolize eden ATEŞ olmak.

GÜNEŞ, savaş ve özgürlük ateşiyle donanmış yüreklerin, ateşten bedenleriyle korunabiliirdi. Söz söylenmiş, karar verilmişti; komutan olmanın tarihi sorumluluğunu eyleme dönüştürmenin anı gelip çatmıştı. Halit yoldaş, komutan bilinci ve ruhuyla gelişmeleri, olacakları en önceden ve en derinden görmüştü. Ve şimdi en önde yürüyecekti. GÜNEŞ'imizin karartılmasına müsaade etmeyecekti; "Güneşimizi karartmak isteyenlerin başına dünyayı zindan edecek"ti.

Bunun ip uçlarını da yoldaşlarına kısmen veriyordu.

Öte yandan eylemin planlamasına başlamış, büyük bir titizlikle kimseye hissettirmeden hazırlıklarını tamamlamıştı.

Planlama, zafer planlaması, mutlaka başarmanın planlaması Zilancaydı.

Eylem anı yaklaştıkça yoldaşlarıyla daha fazla sohbet ediyor, gülüyor, gayet coşkulu bir halde hiç kimseye en ufak bir şey hissettirmiyordu. 8 Ekim'in akşamı, çakmağının tek çakışta yanmaması sebebiyle yoldaşlarına, çakmak taşının kalmadığını belirtip bir çakmak taşı ister. Daha sonra hücresinde bulunan çakmak kontrol edildiğinde, iki büyük taşın yerleştirilmiş olduğu görülüyordu. Belki çok küçük bir ayrıntıydı, ama kesin sonuç almak için bu derece küçük ayrıntılara bile dikkat ediyordu. Gece sessizliğinde yakmak için uğraşırken, ses çıkarıp yan hücrelerdeki yoldaşlarını uyandırabilirdi. Bu kaygı, bu bilinç ve bu sorumlulukla çakmağına iki taş koymuş olsa gerek.

Halit yoldaş artık saatleri sayıyor, zaman ilerliyor, GÜNEŞ'e ulaşma arzusu büyüyordu. GÜNEŞ büyük bir tehlike altındaydı. Rampalarda füzeler ateşlenmeden, O ateşlemeliydi bedenini.

Ve 8 Ekim'i 9 Ekim'e bağlayan gecenin saat 03.00 suları, tıpkı Amed Zindanı'nın 35. Koğuş'undaki gibiydi. Mazlum yoldaş 4. kat 9. hücredeydi. Bu kadar yakındı Mazlum yoldaşa. Mazlum'dan emir almıştı, gecikmemeliydi. Sessizce aşağıya indi Halit yoldaş. Bir bidon kolonya alarak yukarı çıktı tekrar. Elbiselerini çıkarıp altta naylon bir eşofman, üstte naylon bir tişört ve onun üstüne yine naylon bir gömlek giydi. Eliyle kalınca ördüğü naylon bir iple de iki yerden hücresinin kapısını içten sıkıca bağlayıp kapattı.

O, artık yaydan fırlamış bir oktu, durdurulamazdı. Kimse uzanamazdı artık O'na. Etrafında dönüp duracak, ateşten kalkan olacak 24'lerin yörüngesi çiziliyordu artık. Ateşin bedenini iyice sardığından emin olduktan sonra, büyük bir coşku ve heyecanla atılan "Bîjî Serok APO", "Bi can, Bi xwîn em bi tere ne ey Serok!" sloganları yoldaşlarını da uyandırdı. Duvarlara çarpıp yankılanması sebebiyle ilk anda sesin nereden geldiği anlaşılamadı. Ama alevler, sesin yerini bildiriyordu. Yakın hücrelerdeki arkadaşları O'nu alevler arasında, ellerini kaldırmış zafer işareti yaparken gördüler. Hemen kapıya yöneldiler. Ama kapı sağlam bağlandığı için açılmıyordu.

Yoldaşlarıyla göz gözeydi Halit yoldaş. Alevlerin arasından gülümsedi yoldaşlarına. Sonra o tarihi dilanına başladı. Elleri arkasında son derece soğukkanlı bir şekilde dilan tutuyordu Halit yoldaş. Halay çekip

oynuyordu. Yoldaşlarının çaresizce kapıya yüklenmeleri O'nu daha da coşturmuştu. Dilan büyüyecekti. Halka genişleyecekti. Her gün bir yoldaş daha girecekti koluna. Biliyordu, görüyordu bunu. Ve bunun sevinciyle daha bir coşkuyla tutuyordu dilanını. Bugüne değin, insanın en güzel dilanı alevlere benzetilerek tarif edilmişti. 'Alevler gibi dans ediyor' deniliyordu. Ama bundan sonra alevlerin dansının güzelliği Halit yoldaşla tarif edilecekti. 'Halit yoldaş gibi dilana durmuş alevler' denilecekti.

Birkaç dakikalık bir uğraştan sonra ancak koparılabilirdi kapının ipleri. Yoldaşları eylemine müdahale edip alevleri söndürmekle uğraştıklarında, "Yoldaşlar niye böyle yapıyorsunuz, bırakın yanayım" diye kararlılığını, sitemini bildiriyordu yoldaşlarına. Ama ateş söndürüldüğünde vücudunun hemen hepsi yanmıştı artık. Başı ve yüzü bütünüyle yanmış, vücudunun diğer bölgeleri de önemli oranda tutuşmuştu. Yoldaşları O'nu yatağına uzattıklarında son derece sakindi, ateşin acısından değil, eylemini tamamlayamadığı için isyan ediyordu.

O artık ateşten barikatın öncü komutanıydı. Ruhu gibi bedenini de Önderliğin aşkı ve şehitlerin tutkusuyula savaş ateşine boyamıştı.

Yatağında uzanmış halde ellerini indirmiş, yoldaşlarını o keskin bakışlarıyla süzerken, cezaevi personeli ve askerlerin geldiğini fark ettiği vakit, hemen ellerini kaldırıp zafer işareti yaparak gülmeye başladı. TC yenilmişti. Oligarşi gülmeyecek durumdaydı. O'nun gözünde artık zavallı ve çok gülünçtü. Gülmeliydi onlar, o köleler, o cellatlar; O'nu en güzel biçimde görmeliydi, bütün moraline ve üstün iradesine tanık olmalıydı. Zafer işareti yaptığı parmaklarını birer ok gibi onların gözüne sokarcasına yöneltirken gülümsüyordu.

Bu, görkemli bir iradeydi.

Bu, bir moral patlamasıydı.

Bu, sevginin zirveye ulaşmış gücüydü.

Ve bu, Önderliğe, GÜNEŞ'e ulaşmanın coşkusuydu.

Halit yoldaş GÜNEŞ'e ulaşmış, kalkan kılmıştı bedenini. Tam da Önderliğimize komplonun yapılacağı 8 Ekim'i 9 Ekim'e bağlayan gece...

Bu bir tesadüf değildi, bir kehanet de değildi. Önderlik ruhuna, şehadet ruhuna ulaşmış komutan kişiliğin taşıdığı sorumlulukla insanlığı güvence altına almanın tedbiriydi. GÜNEŞ'in ateşten militanı şehitlerden emir almıştı. Tarihten ve komutanlaşan yüreğinden emir almıştı. O'nu, planlanan saldırının aynı gününde belki de birkaç saat önce eyleme götüren de, eylemi yaptırtan da buydu.

Halit yoldaşın eylemi, GÜNEŞ'e yönelik planlanan saldırı gününe denk gelmişti. Bu ne tesadüf, ne şans ve ne de bir kehanetti. Tarihi, geleceği ve GÜNEŞ'i yüreğinde yaşayarak saldırıyı hissetmişti ve eylemini kararlaştırmıştı. Zirvede yoğunlaşan yürekler tehlikeyi de, kurtuluşu da görürler, duyarlar, hissederler. Aynı dili konuşurlar.

Halit yoldaş eylemini öyle planlamıştı ki, amacına devleti de tanık kılmıştı. Alevler arasında onlara da iletmişti amacının büyüklüğünü. Öyle ki, hiçbir saptırma girişimine zemin sunmadan. Büyük amaca tanıklık eden gardiyan, asker ve yöneticiler tarafından verilen ifadelerde eylemin amacını saptıracak hiçbir şey bulunamamış, her şey olduğu gibi anlatılmak zorunda kalınmış, O'nun yüceliği karşısında yenilgi itiraf edilmişti.

GÜNEŞ karartılamamıştı artık. GÜNEŞ'in etrafında Halit yoldaşın çizdiği yörüngeye birer birer katılan ateşten gezegenler, barikatları her geçen gün daha da güçlendiriyordu. Aşılmaz bir bağlılık kalesine dönüşüyordu. Bunun böyle olacağını biliyordu, görüyordu Halit heval. "Değerli Başkanım" diyordu mektubunda, "Kuşkusuz eylemim TC'ye geri adım attırmayacaktır; ama dünyayı başlarına zindan edecektir." Ve yine, büyük bir mütevazılıkla canını vermesine rağmen, tıpkı Zilan yoldaşta olduğu gibi, "Keşke canımızdan başka verecek şeylerimiz olsaydı" diyordu.

Kendisinden sonraki ardıllarını da görüyordu Halit heval. Zira O, geçmiş kadar anı, an kadar geleceği yaşıyor ve hissediyordu.

Sana andımızdır Halit heval!

Ateşinin ışığında göreceksin ve sıcaklığında yaşayacağız.

Ve size söz veriyoruz komutan yoldaşlar!

Siz ateş abideleri öncülüğünde her Kürt bireyi birer ateş topu olarak ya mutlaka size ulaşacağız, ya da sizi Kürdistan'ın her karış toprağına taşıyacağız.

Maraş Zindanı'nda bulunan PKK'li tutsaklar
